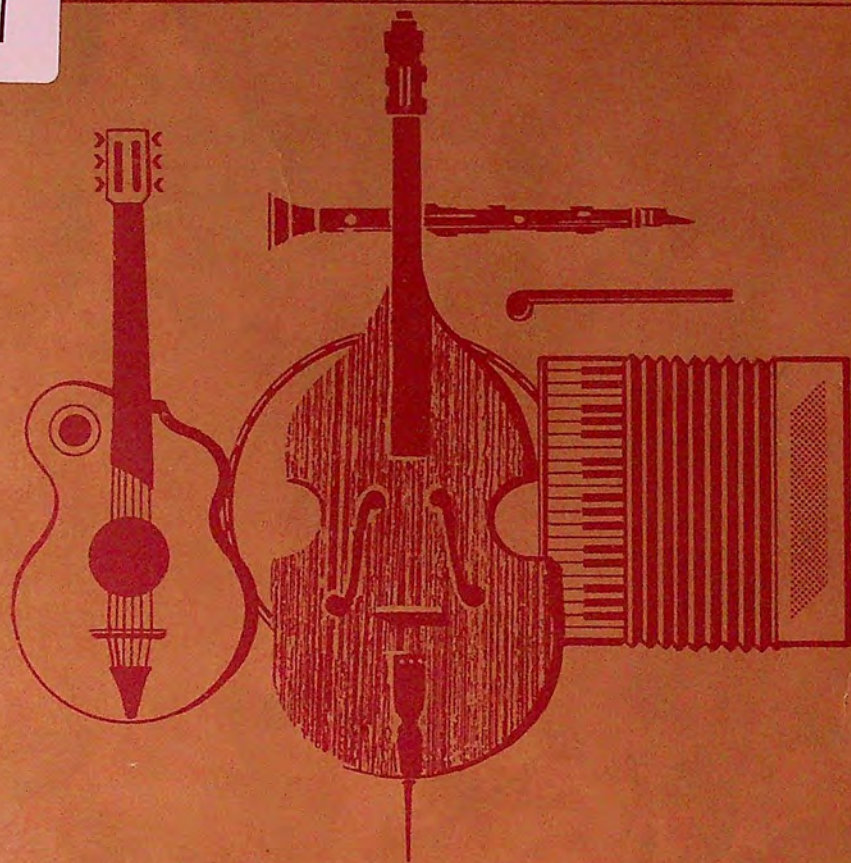

K8/Б 16

120000868290

25 ГОДИНИ
ОРКЕСТЪР „ХОРО“

25 ГОДИНИ ОРКЕСТЪР *ХОРО*

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868290

447598

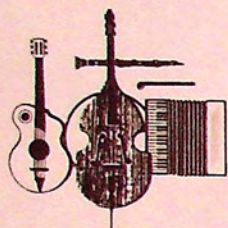
1- $\frac{20}{2000}$

к 781,7

Издава се със съдействието на Държавно-обществената организация „Фонд 13 века България“ — Русе

Васил Първанов
Ръководител на оркестъра

ОРКЕСТЪР „ХОРО“ ОТ ГРАД РУСЕ!

Познат и обичан, днес той чествува своята двадесет и пета годишнина. Изпълненията му — волни и широки като водите на легендарната река и темпераментни като горещите сърца на жителите от красивия крайдунавски град — звучат в препълнени концертни зали и на импровизирани естради, всред безбрежието на кооперативни поля и пред авторитетни международни журита на национални и международни фестивали и курси, по радиото и телевизията.

СВИРИ ОРКЕСТЪР „ХОРО“!

И сякаш дочуваш гласове за отдавна минали времена, когато „от копито сме пили вода“ и яли хляб „по клисав от кал“... за мъка, която стяга душата и болка, която изгаря докрай.

СВИРИ ОРКЕСТЪР „ХОРО“!

И слушаш приказка за мирни и щастливи години, за опиянени от човешка радост и горди с делата си трудови хора.

И звучи неговата песен — възхвала за днешния и утрешния ден на обновената ни Родина, за вдъхновения полет на сърцата към хармония и красота.

Ивайло Петров

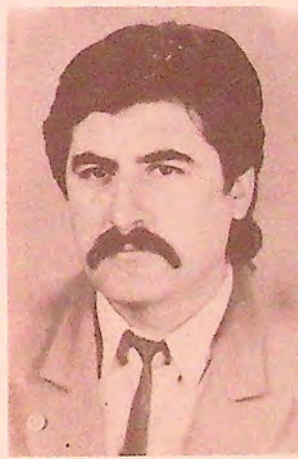
Петър Аврамов

Николай Десков

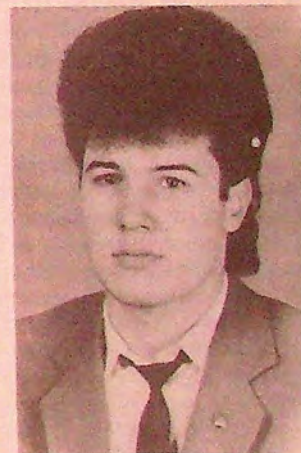
Димитър Ходжев

Димитър Петров

Любомир Христов

Явор Минчев

НАЧАЛОТО

Поставят го неколцина ентузиаста — млади и силно влюбени в народната музика.

По щастливо стечение на обстоятелствата летоброенето на оркестър „Хоро“ съвпада с началните стъпки на един от най-изявените у нас танцови състави — Представителният работнически танцов ансамбъл „Найден Киров“. В ония първи години завод „Найден Киров“ предлага грижовен покрив не само на танцьори, но и на млади музиканти, някои от които по-късно достигат върхове на българската музикална култура.

Наред с грижите за нормални условия на творческа работа, ръководителят на състава — сега заслужил артист — Иван Донеv с изключително внимание се занимава и с проблемите на оркестъра.

В помощ на Ивайло Петров, който е ангажиран вече за корепетитор, той поканва своя приятел Васил Първанов — отличен кларинетист и безупречен познавач на народната музика. По-късно заедно с него в първия оркестър са включени и други музиканти, които дотогава се изявяват самостоятелно или в малки групи. Създадената музикална формация спонтанно наричат „Хоро“. Малко известна подробност днес е, че в началните години на своя път към признанието ансамбъл „Найден Киров“ е носил същото име.

За ръководител на оркестъра е определен Васил Първанов. Привлечени са още Петър Аврамов — контрабасист, Стефан Чакъров — китарист и Драгни Драгнев — барабанист. По професия всички те са различни, както са различни инструментите, на които свирят. Васил е артист-оркестрант в духовия оркестър в града, Петър е икономист, Ивайло работи в Корабния завод, Драгни е бръснар, а Стефан — словослагател. Единствен Васил има музикално образование. Другите по-късно

се квалифицират в школи и курсове, обединени от голямата любов към народната музика. Всички те се срещат в оркестъра и тръгват заедно по големия път към душата и сърцето на своята публика. Води ги преклонението пред музикалния гений на народа, жаждата да накарат и други да обикнат българския фолклор, разбирането, че животът им е невъзможен без песен.

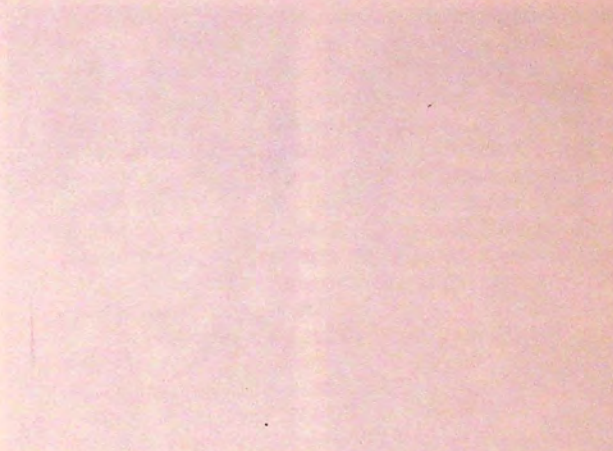
По-късно през оркестъра, като през житейска и професионална школа, преминават Любен Острев — акордеонист, Живко Ковачев, Ангел Ангелов, Николай Николаев и Григор Кутев — китаристи и Кольо Колев — кантрабасист. Неизменно, през всичките двадесет и пет години, в състава остават неговият художествен ръководител Васил Първанов, и музикантите Петър Аврамов и Ивайло Петров. Те се оказват неподвластни на съблазните, които други професии и служби предлагат и остават докрай верни на облагородяващия свят на музиката.

Иван Донев

Стефан Чакъров

Драгни Димитров

Живко Ковачев

Любен Острецов

Кольо Колев

Ангел Ангелов

Ценка Левентска

Лазар Динков

Таня Харизанова

Григор Кутев

Костадинка Рапова

Вярка Драгнева

ПЪТЯТ...

Той тръгва от есента на 1962 година, преминава през дългите дни на труд и вдъхновение, на творчески търсения и удовлетворение, за да достигне до днешния 25-годишен юбилей.

И ако оркестър „Хоро“ днес е един от най-популярните и обичани състави за народна музика, заслугата затова е както на изключителното сабеотдаване на музикантите, така и на русенската общественост... „Ние нито за момент не оставаме сами, без подкрепа — споделя ръководителят Васил Първанов. Окрилят ни грижите и вниманието на окръжното партийно и държавно ръководство, на Окръжния комитет на ДКМС, на Окръжния съвет за духовно развитие... Всичките, заедно с многобройните ни приятели и почитатели, са онези невидими сили, които провокират у нас несекващо желание да работим още по-отговорно, да свирим по-вдъхновено.“

Цел и смисъл на съществуването на оркестъра става голямата идея върху основата на специфичните етнокултурни особености на Русенския край да се създаде собствен стил на музициране, такъв какъвто най-точно приляга на емоционалната нагласа на музикантите и най-пълно отваря за света богатата душевност на българина от Подунавие.

Зареждат се години на упорита работа и смели експерименти. Като изследват традиционното музикално-танцово наследство на Северна България и преди всичко на окръга чрез мелодийно точното възпроизвеждане на хармонизирания фолклорен оригинал, музикантите с много любов и творчество създават песни и мелодии, които очароват. Значителна част от тях носят имена, които свиде-

телствуват за изворно начало, почерпило вдъхновение и отговорност от песенния фолклор, като „Щръклево хоро“, „Борисовски ръченик“, „Ценовска копаница“, „Сливополска тропанка“ и други. Бисер след бисер, те нижат във фолклорната огърлица на Русенски окръг мелодии и ритми, които имат запазено място в интонационната среда на българина, звучат оригинално и характерно. И затова никак не е странно, че дочули по радиото или телевизията техни изпълнения слушателите спонтанно възкликват: „Та това е оркестър „Хоро“ от град Русе!“

Особено полезни за художествено-творческото израстване на музикантите се оказват контактите им с такива познавачи на българската народна музика като доц. Манол Тодоров, Емил Колев, Анастас Наумов, Христо Тодоров и други, както и с дългогодишния музикален педагог Здравко Русев.

Съвместната работа на оркестъра с танцовия ансамбъл „Найден Киров“ действа стимулиращо. В репетиции и концерти расте изпълнителското майсторство, обогатява се репертоарът, укрепва самочувствието.

И увлечени от игривата мелодия грациозни девойки и напети момщи се понасят във вихрен танц. Музиканти и танцьори дишат в единен такт, ваят красота и очарование. Затова и много танцови състави с основание мечтаят за такъв вдъхновен и безупречен съпровод, какъвто оркестър „Хоро“ осигурява за ансамбъл „Найден Киров“. Всичко в него е изстрадано, почувствано. Това не е проста музикална илюстрация на хореографския текст, а органично вплетена в него част, без която не би се получило онова въздействие на музикално-танцовата картина, което омагьосва.

Заедно с найденкировши оркестър „Хоро“ изнася многобройни концерти в окръга и страната, участва в републикански фестивали на художествената самодейност, в национални и международни прегледи и конкурси, в Деветия световен фести-

вал на младежта и студентите в София през 1968 година.

Съвместно е и първото излизане на оркестъра зад граница — концертното турне в СССР през 1965 година. Следват цяла поредица успешни изяви на международна сцена, своеобразен връх на които е изявата на „Хоро“ в Първия фестивал на европейския фолклор в Страната на изгряващото слънце през 1972 година. За участие в него, наред с изявени състави от Франция, Испания, Белгия, Полша и Израел, са поканени за „ансамблово концертиране“ и танцовият състав при завод „Найден Киров“ и оркестър „Хоро“, който по това време е към ОК на ДКМС от град Русе.

Още от първите си контакти с българското изкуство иначе съдържаните японци са омагьосани. Покорява ги красотата на нашите танци, своеобразния ритъм и богата мелодия на народните хора и ръченици. Залата се задъхва от възторжени аплодисменти, а след концерта мнозина чакат откън за автограф младите музиканти на нашата страна.

Израз на голямата любов към България и нейната култура, които Япония „открива“ отново, и на признателността към голямото ѝ изкуство е поканата за участие в прощалната вечеря, която принц Миказа дава в хотел „Империал“. От всички музикални състави единствен, удостоен с честта да присъствува е оркестър „Хоро“ от град Русе.

Оставайки корепетитор на ансамбъл „Найден Киров“, от 1968 година, по личната инициатива на тогавашния първи секретар на ОК на ДКМС в Русе Петър Пенчев, оркестърът започва да изпълнява отговорни задачи по класово-партийното, патриотичното, интернационалното и естетическото възпитание на младежта от окръга. На един концерт в Дома на културата в началото на 1969 година, когато младите оркестранти взривяват залата и изправят всички на крака, тогавашният първи секретар на ОК на БКП Петър Данаилов възкликва: „Кой казва, че нашата младеж не обича народната музика...“

Принос за развитието и утвърждаването на оркестъра имат първите секретари на Окръжния партийен комитет Петър Данаилов, Ангел Бобков, Петър Петров и Иван Винков, председателят на ИК на Окръжния народен съвет Кирил Дочев, секретарите на ОК на БКП Иван Андреев и Тодорка Григорова; първият секретар на Общинския комитет на БКП в Русе Георги Табаков, първите секретари на Окръжния комитет на ДКМС Петър Пенчев, Николай Паскалев, Стоян Събопинов, Симеон Минев, Елка Стефчева и Владимир Колев; председателят на някогашния Окръжен съвет за изкуство и култура Михаил Кътев, председателят на Окръжния териториален комплекс „Култура“ Мария Нанкова, младежките ръководители Николай Гамозов, Александър Александров, Богдан Ганев, Стефка Владимирова и други.

Оркестърът активно сътрудничи и на ЦК на ДКМС в богатата му и разнообразна културна дейност у нас и зад граница. Участва в световни фестивали на младежта и студентите, в концерти на дружбата и влакове на мира. Става неизменен гост на ежегодните Празници на плодородието, провеждани във Варна. Още от първата си среща с пратениците на социалистическото ни село той спечелва завинаги искрените им симпатии. Въпреки напрегнатата програма, оркестърът е винаги на висота. С успех партнира в съвместни концерти и на такива светили на българския театър и естрада като народните артисти Георги Калоянчев и Георги Парцалев, Стоянка Мутафова и Лили Иванова, заслужилите артисти Емил Димитров и Татяна Лолова, вокално-инструменталните състави „Щурците“ и „Сигнал“, дуетите „Марчинкови“, „Братя Аргирови“ и други.

Като самостоятелна формация, оркестър „Хоро“ се изявява на Десетия световен фестивал на младежта и студентите в Берлин през 1973 година. Той участва с трудна концертна програма и печели лауреатско звание и медал. За високи художествени постижения с диплом и медал са удо-

стоени и отделните музиканти.

... Със засвирването на „Щръклево хор“ в оригиналния деветвременен такт, членовете на журито се оживиха — ще запише по-късно зам.-председателят на международното жури по народна музика доцент Манол Тодоров... Вдъхновените изпълнители завладяха присъстващите с настроението и темперамента си, със своята артистичност. Публиката бурно аплодира „интересните ритми“ и „хармонични багри“ на „прекрасните българи“.

А членът на журито, изтъкнатият унгарски музиковед д-р Бали Шароши споделя: „Хоро“ от Русе е прекрасен, талантлив и отлично сработен състав, който винаги убедително и успешно може да представи българското народно музикално творчество на всяка международна сцена.

Особено очарование носи гостуването на оркестъра в братската съветска страна през 1981 година, когато той е включен в състава на представителната група на Русенски окръг, пребиваваща в побратимената Кримска област на Украинската съветска социалистическа република. „Хоро“ изнася концерти в градове и колхоза, посещава и Ялта. В Евпатория свири в залата на местния театър, в която в началото на века изнася концерти великият Шаяпин. Завинаги в сърцата на оркестранти и публика остава Концертът на дружбата, организиран в Симферопол, в залата на модерния обласен театър за драма и музикална комедия.

Настроението на публиката нараства, все по-вълнуваща и празнична става атмосферата. Аплодисментите — бурни и възторжени — са отново за оркестър „Хоро“. Накрая зрители и артисти, танцьори и музиканти, стават прави и водени от солиста на оркестъра Димитър Аврамов, запяват популярната песен за Альоша. Носят се въодушевени възгласи: „КПСС—БКП“ и „Дружба, дружба — Вечна дружба“. А на дрегия ден вестник „Советски Крим“ съобщава: „Трябва да отбележим превъзходното майсторство на оркестър

„Хоро“ с художествен ръководител Васил Първанов и на музикантите, които практически изнасяха цялата програма...“

Във връзка с 25-годишнината на Българското културно-просветно дружество „Георги Димитров“ в Будапеща, по покана на българското посолство оркестър „Хоро“ е на посещение в Унгария. Годината е 1982. За тържествата пристигат много българи и от Австрия, Федерална република Германия, Чехословакия...

Тържественият концерт се провежда в залата на Дома. Продължава повече от два часа, но никой не си тръгва. И когато все пак той завършва, публиката прегражда пътя на автобуса, с който пътуват оркестрантите и дълго скандира: „Още! Още!“... Свирилите и песните, хората и ръчениците продължават до късно.

Оркестърът гостува и в едно малко селце близо до Будапеща, където изнася концерт пред гърци-емигранти, някои от които по-рано са пребивавали в България. Нашите музиканти, носещи топлината и темперамента на Юга събуждат у слушателите спомени и асоциации с Родината, която са били принудени да напуснат. Чистотата и красотата на българските песни и танци ги вълнува дълбоко. И никой не си тръгва.

През септември същата година оркестърът е на посещение в Атина. Участва в ежегодния фестивал на гръцката комунистическа младеж. Концертите, организирани с много ентузиазъм и преминали при голям успех, по думите на младежкия активист Христос Кариотис, позволяват младежта на България и на Гърция да се срещнат и запознаят. Спечелени са нови приятели на нашата страна и искрени почитатели на оркестър „Хоро“!

През март 1985 година, по инициатива на Комитета за култура, „Хоро“ предприема голямо концертно турне сред групите българи, работещи в Съветската страна. То протича под знака на приближавания 40-годишен юбилей от победата над хитлеристка Германия и това в значителна сте-

пен определя неговия тематико-интонационен характер и висока степен на отговорност. Щастливо съвпадение е, че турнето започва с концерт във Волоколамск, градчето, където през 1942 година е спрял походът на Третия райх на Изток. Следват концерти в Москва, Красногорск, Сургут, Тюмен, Винзили, Оренбург, Ярославл... Virtuозното изпълнение на българските музиканти се посреща навсякъде с възторг.

На концерта в Ярославл, оркестърът свири ръченица, когато по стълбичката към сцената се отправя малко момченце, застава чинно, покланя се към публиката и започва да играе — сериозно, невъзмутимо, вдъхновено. Оркестърът за миг е смутен, но бързо се овладява и засвирва още по-честеро. А момченцето играе ли, играе... Много скоро публиката нахлува на подиума и заиграва. А оркестрантите продължават да свирят, но вече... отдолу, от салона.

В програмата в Сургут, наред с „Хоро“ участва и местният ансамбъл за естрадни песни „Росинка“, в който пеят и четири български момичета. И се сливат в едно песните на двата братски народа, и звучат в развълнуваните сърца хичините на дружбата и приятелствата.

По лична покана на първия секретар на ВЛКСМ Виктор Мишин през 1985 година оркестърът участва в Дванайсетия световен фестивал на младежта и студентите в Москва. Това е безспорно нов израз на признание за високото професионално майсторство и голямата популярност на нашите музиканти пред съветската публика. Пратениците на младежта от цял свят слушат вдъхновеното им изпълнение на песни и мелодии от музикалната съкровищница на българския и съветските народи, на народите от всички краища на планетата.

В поздравителното си писмо до оркестъра, от името на ЦК на ДКМС, Станка Шопова тогава първи секретар на Комсомола пише: „Сърдечно Ви благодарим за високото съзнание и чувство за отговорност, за старанието и всеотдайността,

които проявихте в организацията и осъществяването на българската културна програма на Дванайсетия световен фестивал на младежта и студентите в Москва...“

Но оркестър „Хоро“ има не само своя творческа физиономия и неповторим репертоар. Той има и своя публика, която обича и уважава, приятели без които не може. Вгледайте се в сияещите лица на слушателите в залата и ще откриете редом с посетителите на почтена възраст и много младежи, юноши и деца. Всички те са спечелени за каузата на българската народна музика. И ако все още има и такива, които я считат за ненужна и старомодна, то те вероятно не са били облъчени от оная красота, звучност и артистичност, които оркестърът излъчва и които вдъхновяват и облагородяват.

Музикантите винаги свирят като на премиерен концерт — вдъхновено, мобилизирано, завладяващо. Независимо дали са пред партийно-правителствена делегация или пред работници Локомотивно-вагонния завод „Васил Коларов“ в Русе, пред смълчаната аудитория в Двореца на културата и спорта във Варна или пред лозарите от село Тръстеник. „Ако публиката е непозната — казва Петър Аврамов — тя трябва да се спечели, ако пък са наши стари приятели, не бива да си отиват разочаровани...“

В многобройни писма и телеграми, в лични разговори и срещи слушателите разказва за удоволствието си от музицирането на русенските оркестранти, от богатия им и разнообразен репертоар, от артистичното им присъствие на сцената и екрана, молят за гостуване, искат касети и плочи, търсят съдействие за снабдяване с музикални инструменти.

Димитър Кръстев от Пловдив им пише: „Взехтен съм от цялата си душа... Всички музиканти са прекрасни изпълнители...“ и ги моли: „... ако Вие сте истински българи-народни музиканти...“ да му помогнат да си купи свирка, подобна на оная, с която така виртуозно свири ръководителят на „Хоро“.

Иван Донков от името на цялото си семейство — все народни музиканти, ги кани: „Елате в Априлци, град в подножието на връх Ботев, сред красива природа и желаещи Ви почитатели...“

Концертите на оркестър „Хоро“ са своеобразни диалози между изпълнители и публика. „От огромно значение за нас е реакцията на слушателите — казва Ивайло Петров. А те — слушателите разбират и обичат нашата музика, защото тя ги връща към корените на българската душевност, към онова, благодарение на което сме оцеляли като народ и нация.“

И затова така изповедно звучат думите на оня българин от Ница, Франция, който след повече от 50-годишно изгнание зад граница, затрогвашо споделя: „Вашата музика ме върна в Родината. Сега я почувствувах толкова близка... Един ден ще се върна да умра там...“

В Красногорск, СССР, в болница за ветерани от Великата отечествена война, когато концертът е към своя край, възрастен човек бавно се изправя и с развълнуван, молющ глас иска да бъде изпълнена още една българска народна песен. Бил е в България, счита я за своя втора родина. „Тя е тук!“ — казва той и сочи с ръка сърцето си. А друг герой, посещавайки ги в гримьорната казва: „Вашите песни ми помогнаха повече, отколкото лекарствата, които ми дават тук...“

Дълги години оркестърът работи като корепетитор на танцовия състав при Стопанския комбинат за тежко машиностроене край Русе, с художествен ръководител Велико Димитров. Богатите изпълнителски възможности на оркестрантите, умението им да изграждат музикалната фраза в синхрон с танцовата композиция значително допринасят за израстването на танцьорите. С „Хоро“ съставът печели първият си златен медал на Петия републикански фестивал на художествената самодейност. Осъществява и редица успешни турнета в СССР, Полша, Унгария, Италия.

Нова страница в биографията на оркестъра

представляват участията му в националните срещи на инструменталните групи за българска народна музика. Живописните склонове на „Гледка“ край село Стамболово, Хасковски окръг познават сред букета от виртуозни майстори на песните и свирните и неповторимия аромат на оркестър „Хоро“ от Русе.

Той тонизира атмосферата и в зала „Универсиада“, където първенците от Втората национална среща „Стамболово‘ 86“ се представят пред любителите на народната музика в София. И отново богат и разнообразен репертоар, превъзходна изпълнителска техника и артистичност, която завладява.

Но „Хоро“ не е само оркестър за българска народна музика. Той е и вокално-инструментален състав в пълния смисъл на думата. Неговите изпълнители са и отлични певци. Репертоарът им, наред с изключителното присъствие на българския музикално-танцов фолклор съдържа и богат набор от песни на ангажираното изкуство, песни и танци на народите на Съветския съюз и другите социалистически страни, любими мелодии от нашата и световна класика.

Заслуга за вокално-изпълнителското майсторство на оркестъра имат и неговите солисти Цанка и Лазар Динкови, Кольо Колев и Мирка Димитрова, Ценка Левентска и Таня Харизанова, Димитър Аврамов, Вярка Драгнева и Костадинка Рацова.

Успехите на оркестъра у нас и зад граница — големи и безспорни — радват и окрилят. Но неизмеримо по-скъпи и ценни са любовта и уважението, които изпитват към музикантите трудовите хора от окръга и страната. Завоювани с много труд и творчество, с изморителни репетиции и многобройни концерти, те стимулират и вдъхновяват, извеждат към нови висоти.

Оркестърът поддържа делови и творчески връзки с обществени организации и движения, с ръководства на крупни промишлени предприятия и малки заводи, с производствени единици от сел-

Варна. Празници на плодородието 1974 г.

На родния бряг 1976 г.

СССР, Западен Сибир 1985 г.

След концерт във ВВВУ—Долна Митрополия 1986 г. .

Концерт пред колектива на ЕП „Международен
автомобилен транспорт“ — Русе 1985 г.

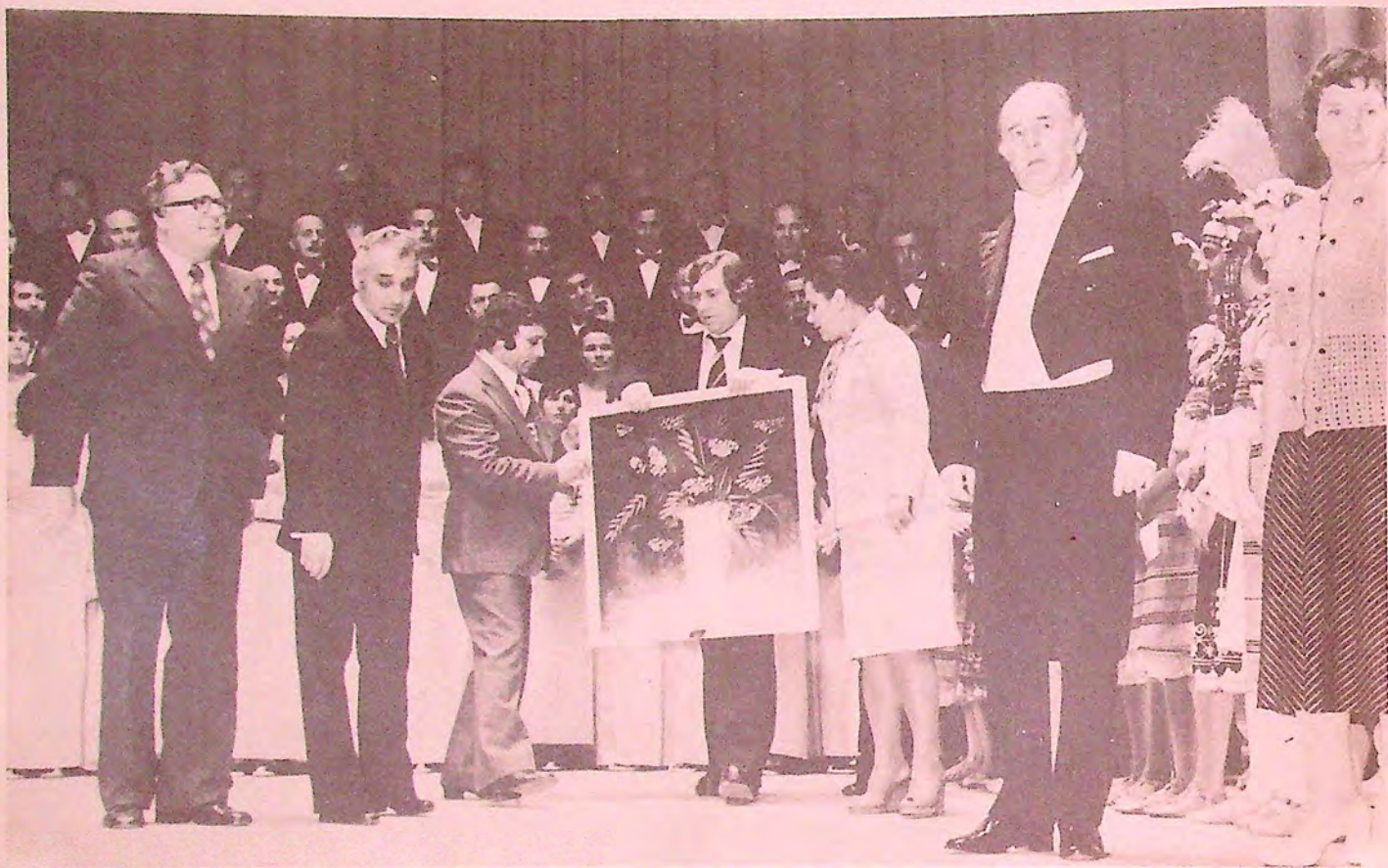

Влак на дружбата Киев — Москва — Ленинград 1977 г.

Дни на
Русенски окръг в Кримска област
1981 г.

Дни на Русе в Рига 1976 г.

РАВНОСМЕТКАТА...

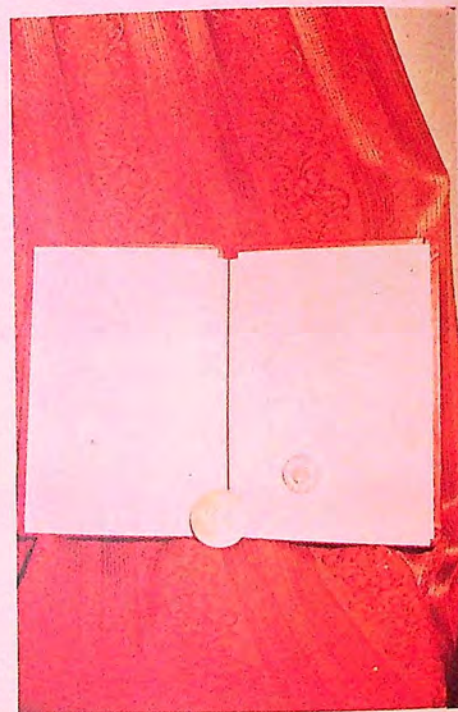
Тя носи белезите на достойно изминат през годините път. Включва много страни и народи. Обхваща територията на два континента. В някои от тях срещата с оркестър „Хоро“ и неговото изкуство е и първият контакт с културата на една далечна и малко позната страна, която те непременно обикват от сърце и завинаги.

Името му е изписвано и с буквите на латиноезични народи, и с иероглифи, но най-голямо въздействие предизвиква означението му с буквите на великите славянски просветители Кирил и Методий. В много случаи то е и първата българска дума, произнасяна в далечни страни и материци.

В двадесет и петгодишния летопис на оркестъра броеницата на времето неумолимо отброява наред с многобройните обикновени, делнични, но винаги интересни и възбуждащи срещи с публиката, и творчески достижения, много от които биха правили чест на далеч по престижни и многочислени културни институции.

Съвместно с танцовия ансамбъл „Найден Киров“ оркестърът участва в:

- 1963 г. — Градския и окръжния преглед на художествената самодейност в Русе;
- 1964 г. — Втория републикански фестивал на художествената самодейност;
- 1965 г. — Концертно турне в СССР;
- 1966 г. — Първия републикански конкурс за камерни танци в Горна Оряховица;
- 1967 г. — Концертно турне във Франция (Ниша и Кан) и в Италия (Савона, Ла Специя, Равена и Пескара);
- 1968 г. — Деветия световен фестивал на младежта и студентите в София;
- 1969 г. — Международния фолклорен конкурс в Закопане, Полша;
- 1970 г. — Втория всесъюзен фестивал на народните танци в Кишинев с концерти в Котовск, Чатър Лунга, Бели и Единци;
- 1971 г. — Фолклорния фестивал в град Конфюлан, Франция и концерти в Шабри, Баларюк, Оряк, Перпинян, Виши, Оберне;
- 1972 г. — Първия фестивал на европейския фолклор в Гокио, Япония с концерти в Осака, Фукуока и Киото;
- Празниците на вестник „Юманите“ в Париж, Франция;
- Концерти в Италия, района на Венеция.

ОРКЕСТЪР „ХОРО“ ДНЕС...

Това са грижите и вниманието на русенската общественост, трудът и талантът на всички които преминаха през неговата облагородяваща стихия.

Това са живите ритми на северняшкия фолклор, оживял в бурния водопад от звуци на кларинетиста Васил Първанов, игривите мелодии на акордеонистите Ивайло Петров и Николай Десков, подкупващата звучност на китариста и солист на оркестъра Димитър Ходжев, дискретното присъствие на контрабасиста Димитър Петров и артистичното присъствие на Петър Аврамов — акордеон и тъпан, както и свежото попълнение в лицето на младите Любомир Христов — акордеон и Явор Минчев — китара.

Вслушайте се в техните песни и мелодии и Вие ще откриете силата и любовта на северняка и кокетната хубост на добруджанката, ще усетите полъха на отминали времена и събития и тревожния оптимизъм на днешния ден. Ту протяжно бавни и елегични, ту жизнени и отривисти, те докосват душата с омаята на онази първичност, пред която немеем, внушават виталност, на която сме благодарни.

... А гълъбът, по думите на поета, кашнал на прозореча на залата, където те репетира, ще остава все така заслушан в чудната мелодия, която струи. Също както и публиката — днешна и бъдеща — ще слуша оркестъра от град Русе със звучното име „Хоро“!

КЪНЧО БАКАЛОВ

На концерт в Юмала, Рига

За спомен от Париж 1972 г.

Рига. Концерт

На дефиле в Тарченто, Италия 1972 г.

С танцовия състав
на ВТУ „Ангел Кънчев“ —
Русе на Акропола, Гърция
1982 г.

С танцовия ансамбъл „Найден Киров“ — Русе
в Япония 1972 г.

Стамболово 86
След връчване на лауреатската награда

Създаден преди 25 години, в условията на разнообразната дейност на Русенската окръжна комсомолска организация, оркестърът се е оформил като самобитен, оригинален и неповторим по своя натюрел състав. Силата на неговото въздействие е в искреността и високото художествено равнище на сценичните изяви, в съпричастието към богатството на живота, усетено и претворено от неговите членове.

Изпълненията на оркестър „Хоро“ се отличават със своя стил, представят го със своя собствена репертоарна и изпълнителска физиономия, която през 25-годишния период на съществуването му е останала вярна на първоначалния му облик.

Виртуозното владение на инструментите, искреното сърдечно пеене, емоционалното пресъздаване на текста и ярката артистичност на неговите членове — тези качества бележат цялостното изпълнителско развитие на оркестър „Хоро“.

Петър Пенчев

Оркестър „Хоро“ е действително забележителен представителен състав, съсновател на Танцовия състав при Завод „Найден Киров“. От оркестъра се формираха и други състави, които разнасят из окръга и страната вечно живият народен фолклор.

Със своята масова народополезна дейност оркестър „Хоро“ е представял многократно народната музика пред чуждестранна и масова публика, пред отговорни представители на нашата и другите държави и то по блестящи колоритен начин!

Отлично сработен състав с големи възможности и перспективи!

Пожелавам много и трайни успехи на оркестъра, както е трайна и неумираща славата на българското хоро, на българското народно творчество!

Димитър Аврамов

бивш директор на завод „Найден Киров“

Със златната значка и диплома на Общонародния
комитет за българо-съветска дружба 1974 г.

Познавам оркестър „Хоро“ още от самото му зараждане — от първите записи на дуета Васил Първанов и Ивайло Петров в Радио София, който впоследствие стана основата на един от най-добрите оркестри у нас.

Много се радвам и ги поздравявам, че 25 години запазиха младежкия си ентузиазъм постоянно и любов към народната музика. Създадоха свой стил — мелодични и разнообразни теми, виртуозни соли, темпераментно изпълнение.

Имах щастието да работя с „Хоро“ във връзка с първата дългосвиреща плоча на състава, а и отделно с кларнетиста Васил Първанов. Това са били моменти на удоволствие и удовлетворение, защото при тях всичко ставаше леко, непринудено, на високо професионално ниво, в творческа, приятелска атмосфера. Желая им още дълги години здраве и със същото вдъхновение да радват многобройните са почитатели.

Емил Колев
композитор

От името на фолклорната група „Капарите“ и оркестър „Тракия“ Ви поднасяме най-искрени поздравления по случай Вашия внушителен юбилей — двадесет и пет годишнината от основаването на оркестър „Хоро“. Внушителен е, защото едва ли има оркестър от нашия жанр, който би се похвалил с такова творческо дълголетие. Искаме да Ви уверим, че Вашите музикални изяви се радват на успех не само в Русенския край, но и в цялата страна благодарение на многобройните Ви записи по радиото и телевизията. На тях се радваме и ние, тракийските музиканти.

Вашият четвъртвековен юбилей се равнява на столетие и е достоен пример на творческа приемственост на поколенията.

Всички ние Ви желаем от сърце още дълги години да радвате почитателите на българската народна музика!

Атанас Стоев

Ръководител на фолклорната група „Капарите“

Иво Паназов

Ръководител на оркестър „Тракия“

Времето прекарано в оркестър „Хоро“ оценявам като един от плодотворните периоди в дългогодишната си творческа и изпълнителска дейност. Много бяха трудностите, но по-голяма беше радостта от общественото признание и огромната популярност на състава ни.

Определено считам, че са налице необходимите предпоставки всички ветерани да изпитват еднакво чувство на благодарност и задължение един към друг. Между нас не е имало хора, които трябва да бъдат забравени!

На бъдещата формация на оркестър „Хоро“ желая от сърце нови големи творчески успехи, като ползуват огромното наследство на ветераните.

Живко Ковачев

Още един живот да имах, пак бих го отдал без остатък на оркестър „Хоро“.

Петър Аврамов —
ударни инструменти
и акордеон

Един непрестанен стремеж към по-високо изпълнителско майсторство и вярност към северняшката народна музика.

Димитър Петров —
контрабасист

В началните години на своето съществуване оркестър „Хоро“ беше за мен бистър планински поток, който блъбука приятно. Днес „Хоро“ не е поток, а пълноводна река, която успява да запази своята чистота и привлекателност, да радва и окото и ухото на тези, които са в съприкосновение с нея.

Димитър Ходжев —
китарист и певец

Състав, който винаги ме е вълнувал. Оригинални хрумвания, творчески търсения, издирване и преработване на мотиви от северняшкия фолклор.

Истинско щастие е да се влееш в творческия поток на състава. Щастлив съм, че работя в оркестър „Хоро“.

Явор Минчев —
тамбурист и китарист

„Хоро“ е огън, в който горя, извор от който черпя животворна сила.

Оркестърът ме кара да чувствавам магията на голямото изкуство.

Любомир Христов —
акордеонист

